

КЪСМЕТЪ

Единъ день, когато сланата бѣше попарила шумата на крушата предъ изкривената врата на бабината Тишина колиба и жълтитѣ листа осипаха сламения покривъ, бабичката излѣзе вънъ и погледна нагоре. Като нанизъ се точеха надъ селото ято жерави и потъваха надолу къмъ полето.

— Божкеее! бѣгатъ пилетата, зима иде!

Баба Тиша сбра въ пола дребнитѣ круши, опадали презъ нощта, влѣзе въ кжщурката, изсипа ги въ едно кошче и се изправи. Дълго стоя умислена. Сетне откачи отъ куката вжжетото, взе си отъ кжта тояжката, съ която се подпираше и — куцукъ, куцукъ — замина къмъ гората за дръвца. На връщане въ дълбокия пжтъ, цѣлъ засипанъ отъ крушова шума, бабичката се препъна, падна и нѣма вече сила да повдигне дръвцата. До дете мръкне тя чака. И когато месечината изплува надъ баиритѣ, по пжтя затрополи нѣкой. Обърна се бабичката и видѣ куция Лазаръ съ магаренцето — иде си отъ пазаръ. Слѣзе Лазаръ, пое дървата, натовари ги на магаренцето, пое бабичката и нея натовари, а той самъ закуцука напредъ. Стигнаха въ село. Баба Тиша, като запали вечерята кандилото, помоли се за куция Лазаръ и за дечицата му — да имъ даде Господъ здраве и честити дни.

На другия день, щомъ слънцето заблещука между оголѣлитѣ клони, бабичката отиде въ вехтата черкова. Тя ходѣше да мете черковата, защото попъ Раю ѝ даваше на задушница по три прусурки. Както метѣше, старата видѣ, че нѣщо залъщѣ подъ метлата. Наведе се и